

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

31. Scimus quia peccatores Deus non exaudit: sed si quis cultor Dei est, & voluntatem eius facit, hunc exaudit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

mentalis causa separata, exiit virtus de Christi corpore vt
 instrumento coniuncto, sed de diuinitate vt principali ac pro-
 pria causa. Sic in ciuitate Naim vnicum matris filium tactu *Luc. 7.*
 corporis sui resuscitauit. Sic digitis & sputo loquelam & au- *Marth. 9.*
 ditum reddidit dæmoniaco. Sic Archisyagogæ filiã & ma- *Marc 7.*
 nus contactu & verbo ad vitam reuocauit. In quibus omni-
 bus, & rebus sacramentalibus, illud obseruare oportet, quòd
 sicuti per se mota, vel ab alia quapiam creatura agitata, nul-
 lum supernaturalem effectum producere possunt; sic tam illæ
 quàm aliæ quæcunque creaturæ à Deo aut Christo motæ
 quemlibet effectum operari possunt, quæ per illas operari Deus
 velit: idque adeò vt effectus naturali operationi suæ contra-
 rios, Deo illas applicate, producant. Nam & in hoc cæco sa-
 nando lutum visui cõferendo maximè ex natura sua ineptum
 erat, sicut aliàs aqua lepræ sanandæ (qua tamen ablutus Naa-
 man Syrus à lepra liberatus est,) & massa ficorum vlceri sa- *1. Reg. 5.*
 nando (qua Ezechias Rex per Prophetam Dei sanitatem re- *4. Reg. 20.*
 cuperauit) prorsus ex sese suæque vi non inepta tantum, sed &
 aduersa erant. Hæc igitur explicatio ad omnium hodie hæ-
 reticorum incredulitatem conuincendam sufficit, qua perti-
 naciter negant, ex Sacramentorum Christi perceptione vitam
 fidelibus spiritualem gratiam conferri: eaque ad nihil aliud
 instituta esse dementissimè asserunt, quàm vel ad testifica-
 tionem quandam gratiæ cõferendæ, vt Lutheranis placet; vel
 ad oblationem gratiæ iam dudum collatæ, vt Caluino li-
 buit; vel ad solam fidem roborandam & confirmandam, vt
 ferè omnes volunt: de quibus alio in loco diximus.

31. *Scimus quia peccatores Deus non exaudit: sed, si
 quis cultor Dei est, & voluntatem eius facit,
 hunc exaudit.*

Haber hîc locus difficultatem non modicam, sit ne vera *An pecca-*
 an falsa hæc cæci restituti propositio: tum si vera, an *tores Deus*
 generaliter vera, vel in certis casibus, & quibus tandem illis. *exaudiat.*
 D. August. hoc loco tract. 44. & contra Parm. lib. 2. cap. 8. &
 ante eum Orig. hom. 5. in Isaiam, aiunt hanc sententiam esse
 falsam, & ab homine nondum per fidem illuminato: quia si
 Deus peccatores non audiret, aut neminem audiret, quum
 omnes peccatores sint; aut ipsos impios qui per pœnitentiam
 ad Deum recurrunt, nunquam audiret. Quare & D. Basilius
 Const. monast. cap. 2. docet peccatores in multis exaudiri à
 Deo, & exēpla in Scripturis sunt tam de bonis tēporalibus, vt

Ionæ r. ubi idololatræ Deum inuocantes à tempestate liberantur; quàm de spiritualibus, vt publicanus Luc. 18. & filius prodigus Luc. 15. & denique de ipsis miraculosis operibus (de quibus hîc specialiter loquutum esse cæcum aliqui existimant) vt Matth. 7. *Domine, in nomine tuo eiecimus demonia.* Ex quibus verbis etiam ipsos hæreticos in operatione miraculorum à Deo exaudiri probat Iustinus Martyr in resp. 5. ad 99. Gentilium. August. quoque lib. 83. qq. q. 78. & Greg. lib. 9. epist. 6. & Moral. lib. 20. cap. 9. idem docent.

*Peccatores
quomodo
Deum non
exaudit.*

Vera nihilominus est hæc cæci sententia & magni momenti veritatem complectitur rectè intellecta. Deus nūquam exaudit peccatores, vt ex eorum voluntate & petitione operum mirabilia faciant (quale hîc Christus fecit) sed amicos tantum suos, iustos, ac sibi gratos. Quamuis enim mali multi ipsique etiam hæretici interdum signa facere permittantur, tamen nunquam id obtinent aut simplici sua oratione ac petitione; aut vt ipsis seu doctrinæ seu pietatis ratione aliqua commendatio accedat, (hoc enim esse falsitati testimonium perhibere) sed id obtinent partim ex signo aliquo iustitiae, vt signo crucis, inuocato nomine Iesu, &c. non opere aliquo aut signo proprio (vt docet Augustinus libro 83. qq. q. 79. partim ex eo quòd ad alicuius veritatis confirmationem id signum applicant; sicut ille qui à fide Christi alienus tamen in nomine Christi eiecit demonia, Marci cap. 9. quem Christus impetiri noluit. Sic ergo ratiocinatus est hîc cæcus: Deus peccatores non exaudit conantes suo aliquo opere aut sua virtute signa facere, idque in suam ipsorum commendationem. Hic autem homo sua voluntate suisque certis operibus facit signa à seculo non audita, idque in testimonium suæ doctrinæ. Necessè est ergo quòd hîc sit à Deo, & non sit (vt vos dicitis) peccator. Deinde peccatorum oratio potest esse impetratoria, remethi nunquam meritoria. Loquitur autem hîc cæcus de illorum oratione quam Deus ex iustitia exaudit. Illa non nisi iustorum est. Rursum peccatorem intelligit hîc cæcus non quemlibet, sed impium aliquem, qualem Pharisei Christum esse blasphemabant, dicentes, *Scimus quia hic homo peccator est.* *ἀμαρτωλός*; quo sensu de Magdalena dixit Lucas, *Fuit a ciuitate mulier peccatrix.* Habet igitur hæc sententia doctrinam illustrem; quam ipse in hunc locum, sed contra caput suum tradidit Calvinus. Sic enim scribit. *Peccator hic impius & sceleratum significat. Est autē hæc perpetua Scriptura doctrina, quòd Deus non exaudit nisi à quibus vero & sincero corde*

Luc. 7.

vocatur. Nam quum sola fides ianuam nobis ad Deum aperiat, certum est impios omnes ab accessu eius arceri. Imò testatur se abominari eorum preces, sicut ad eorum sacrificia nauseat. Singularem enim privilegio filios ad se inuitat, & solus est spiritus adoptionis qui in cordibus nostris clamat, Abba Pater. In summa, nemo ad Deum orandum ritè est comparatus, nisi qui cor fide purgatum habet. Impij verò sicuti in suis precibus sacrum Dei nomen profanant, ita potius huius sacrilegij pœnas dare merentur, quàm ut quicquam in salutem impetrent. Hæc ille, quæ omnia contra alia Caluini axiomata plurimum valent. Si enim peccator hic impium & sceleratum hominem significat, & impij ac scelerati omnes à Deo arcentur, nec exaudit alios Deus quàm à quibus verò ac sincero corde vocatur, quia singulari privilegio filios adoptionis ad se inuitat, impiorum autem preces abominatur, & sacrificia nauseat; necesse nunc est ut agnoscat Calvinus, filios adoptionis & Deo gratos non esse in sese impios ac sceleratos, sed esse pios ac bonorum operum executores, habere quoque inhærentem animo puritatem ac iustitiam, quia verò & sincero corde, non hypocritico, impuro, ac sordido, Deum inuocant. Repugnant ista ex diametro imputatiuæ iustitiæ, quæ hominem ex sese impium haberi pro iusto coram Deo statuit. Infarcit hinc quidam Calvinus aliqua de fide, dicens, quòd sola fides ianuam nobis ad Deum aperit; & quòd ad orandum ritè comparatus nò est, qui cor fide purgatum non habet. Sed aut hæc fides omnem cordis impuritatem tollit; & qui eam tenent, puro ac sincero corde Deum colunt, à scelere & flagitio immunes, ut sic à Deo exaudiantur (atque ita manet repugnantia, quam diximus, cum alijs ipsius placitis) aut totam vitæ impuritatem hæc fides Calviniana compatitur, & sic sola fides ianuam ad Deum aperit, ut qui ea sola carent, impij & scelerati censeantur, atque ita egregium fucum lectori fecit; imò perpetuæ scripturæ doctrinæ fucum fecit impius Calvinus: qui quod contra moribus impios ac sceleratos disputasse visus fuerat, & quod perpetua Scripturæ doctrina contra moribus impios ac sceleratos aperte tradidit, tales ab accessu Dei arceri, nunc non nisi contra eos qui fide carent, totum dixerit. Atqui verba cæci, quæ non ex vulgi opinione, sed iuxta perpetuam Scripturæ doctrinam vera esse vult, non de sola fide aut de solis incredulis, sed de vitæ quoad mores puritate, & de impijs ac sceleratis loquuntur. Negat impios ac sceleratos à Deo exaudiri. Ait eos exaudiri, qui cultores Dei sunt quoad religionis veritatem,

Imputati-
ua iustitia
ex Calui-
ni verbis
euertitur

ac veram fidem, & qui faciunt voluntatem Dei, quoad virtutis studium, ac mandatorum Dei obseruationem. Denique opponit illis peccatores, non incredulos.

35. *Audiuit Iesus quia eiecerunt eum foras: & cum inuenisset eum, dixit ei: Tu credis in filium Dei?*

Excommunicatio haereticorum à Caluino ridiculè defensa.

HOc cæci exemplum à Christo in Sabbato illuminati, illuminationem suam confitentis ac fortiter defendentis, eoque nomine à Synagoga eiectionis, & per Phariseos excommunicati, posteaque à Christo quaesiti, inuenti, & fidei lumine donati, existimauit Caluinus ad suam suorumque causam commendandam peregrinè facere, qui similiter ab Ecclesia excommunicati tunc primum nouo fidei fulgore à Christo illustrati sunt. Sic igitur scribit. *Si retentus fuisset in Synagoga, periculum erat ne paulatim à Christo alienatus in idem cum impiis exitium mergeretur. Quomodo igitur tam multi Iudei in Christum crediderunt à Synagoga nunquam eiectionis, quum hoc Phariseorum edictum, eiciendum è Synagoga qui Christum confiteretur, non nisi in vltimum praedicationis Christi annum incidere, & in admodum paucos executioni mandatum legatur? Sed pergat in praecleara sua disputatione Caluinus. Nunc extra templum vaganti Christus occurrit. Eiectum à Sacerdotibus excipit, & amplectitur, erigit prostratum, vitam offert ad mortem adducto. Quid ergo? An propter hoc exemplum expedit extra templum vagari, expedit excommunicari, vt sic vagantibus, eiectionis, prostratis occurrat Christus, & manum porrigat? Ergo iuxta Caluini pulchram disputationem id agant sedulo fideles, vt extra sua templa vagentur, vt à suis Praepositis, Pastoribus, Episcopis excommunicentur, vt consistorio à suis Senioribus eiciantur, ne videlicet tanto bono priuentur, Christi que auxilio & fauore speciali careant, qui sic vagantes excipit, sic eiectionis amplectitur, sic prostratus erigit, sic ad mortem adductis vitam offert. Aut igitur exemplum perpetuum trahi non debet, cuius consequentia tam absurda est; aut distinguere prudenter oportet, quid sint Synagoga Pharisaeica iam abrogationi proxima propter Christi confessionem eiectionis, & quid ab Ecclesia Christi in perpetuum mansura propter nouitates haereticas excommunicatio, quid vera quid falsa decernit Ecclesia, quid iusta quid iniusta operatur excommunicatio. Caluinus tamen quasi ad omnia pedè vnus calceus aptari debeat, pulchre se ratiocinari existimat*